

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 10CdoOs/3/2026                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 8620200249                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.07.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Mario Dubaň              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:8620200249.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. P., narodeného XX. K. XXXX, D., Q. XX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Nám. SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35697270, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46759875, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-4C/14/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 06. mája 2025 sp. zn. 8Co/15/2025, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má proti žalovanej plný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí druhým rozsudkom zo 16. novembra 2024 č. k. SK-4C/14/2020-310 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Súd prvej inštancie primárne k námietke miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník (v súčasnosti Okresný súd Bardejov) uviedol, že je miestne príslušným súdom, a to s poukazom na ustanovenie § 19 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie uviedol, že je miestne príslušným súdom, pretože udalosť, ktorá založila nárok na náhradu škody a teda aj jej súčasť ako nemajetkovej ujmy, nastala v jeho obvode, čím námietku miestnej nepríslušnosti považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú.

1.2. K žalovanou uplatnenej námietke premĺčania práva žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že archívna krabica s osobnými údajmi žalobcu bola uložená do nechránených priestorov skladu na papierový odpad a to v období od 25. januára 2017 do 09. februára 2017, kedy ich našiel C.. Žaloba bola podaná na súd dňa 06. februára

2020, pričom v zmysle § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) začiatok všeobecnej trojročnej premlčacej doby plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz a týmto je podľa súdu prvej inštancie deň 09. februára 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi žalobcu nájdené neoprávnenou osobou a do kedy žalobca legitímne očakával a predpokladal, že s jej osobnými údajmi bolo naložené správne, zákonne, s odbornou starostlivosťou. Premlčacia doba teda uplynula dňa 10. februára 2020, a žaloba bola podaná včas. Z uvedeného dôvodu preto súd na námietku premlčania neprihliadol.

1.3. Z vykonaných dôkazov súd prvej inštancie ustálil, že bezpečnostným incidentom došlo k porušeniu osobnostných práv žalobcu, preto (iba) morálna satisfakcia sa javila súdu ako nepostačujúca. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške a primeranosti nároku poukázal na to, že v skutkovo a právne identických právnych veciach osôb dotknutých tým istým bezpečnostným incidentom už rôzne senáty odvolacieho súdu judikovali primeranosť náhrady nemajetkovej ujmy tak, že väčšina odvolacích senátov ustálila ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 110 eur, a teda s prihliadnutím na predchádzajúcu rozhodovaciu prax súdu v skutkovo a právne identických právnych veciach v otázke primeranosti náhrady súd priznal žalobcovi požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110 eur.

1.4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V prejednávanej veci nezistil existenciu výnimočných okolností a ani dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Zdôraznil, že pre účely rozhodovania o trovách konania je irelevantné, že výška náhrady trov konania prevyšuje priznanú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za situácie, ak súd konštatoval dôvodnosť podanej žaloby, čo do právneho základu. K argumentom o opakovaní obsahu a formálne rovnakých úkonov, uviedol, že žalobca podal jednu žalobu proti žalovanej a žiadne právne úkony vo vzťahu k nej neopakoval. Dĺžku konania a viacero právnych úkonov ovplyvnil aj postoj žalovanej, ktorá popierala svoju zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcu, napriek tomu, že táto zodpovednosť už bola opakovane judikovaná odvolacím súdom v identických veciach.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 6. mája 2025 č. k. 8Co/15/2025-418 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa miestnej nepríslušnosti prvoinštančného súdu odvolací súd dospel k záveru, že vo veci konal miestne príslušný súd. V danom prípade sa nepochybne jednalo o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení § 11 a § 13 OZ. Zároveň sa žalobca domáhal primeraného zadost'učinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepochybne možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24. októbra 2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade Súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle Smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia tak nepochybne vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. Odvolací súd preto skonštatoval, že prvoinštančný súd bol miestne príslušným súdom v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy je popri všeobecnom súde žalovanej na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že udalosť, ktorá zakladala nárok na náhradu škody, a teda jej súčasť ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode prvoinštančného súdu, preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti za správne.

2.2. Pokiaľ sa týka otázky premlčania žalobcom uplatneného nároku v konaní, odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a to je deň 09. februára 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcami. Túto skutkovú okolnosť je potrebné považovať za moment vzniku bezpečnostného incidentu. Nasledujúcim dňom 10. februára 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba a uplynula 10. februára 2020. Žaloba bola na súd doručená dňa 06. februára 2020, teda pred

uplynutím premlčacej doby. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ tak podľa odvolacieho súdu nemohol plynúť odo dňa, kedy si tlačivá v sklade „všimol“ vedúci predajne Orange v D.. Neoprávnené sprístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom „všimnutia si“ tlačív vo vreci uloženom na podlahe skladu svedkom W.. Aj z pohľadu konkretizácie časového momentu bola takáto výpoveď svedka neurčitá, keď uvedenú skutočnosť uvádza ako „naposledy som si všimol uložené tlačivá“, z ktorej však nemožno vyvodiť či po 25. januári 2017 sa predmetné tlačivá naďalej na podlahe skladu žalovanej nachádzali alebo nenachádzali. V prípade, ak by moment opustenia tlačív zo skladu žalovanej mal predchádzať samotnému bezpečnostnému incidentu, podstatnou by mala byť skutočnosť, v ktorý prvý deň si bol svedok istý, že tlačivá vo vreci už neboli uložené na podlahe skladu žalovanej, nie kedy ich tam naposledy videl.

2.3. Pri otázke posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadost'učinenie podľa § 13 ods. 1 OZ a vzhľadom na závažnosť okolnosti a charakter incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. Uviedol, že v dnešnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovo právnych vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcu bez náležitého dohľadu zo strany žalovanej sa značným spôsobom vytvorili podmienky pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu osobných údajov možno nepochybne považovať za sub-kategóriu práva na súkromie, a to vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na Článok 8 Dohovoru ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu, a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto zveril dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené, nevystavoval bezpečnostného riziku tieto osobné údaje a v prípade, že k tomu tak dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto bola primeraná a proporcionálna. Zodpovednosť rušiteľa sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma a ani nepredpokladá, a na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie príslušných chránených práv, nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je systémovo príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa morálna satisfakcia javila ako nepostačujúca a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadové konanie, z judikatúry súdov vyplýva, že okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy sú tieto: dĺžka protiprávneho konania, reakcia na upozornenia a požiadavky dotknutej osoby, dobrovoľné upustenie od konania a snaha o nápravu, škandalizácia osoby, opakovanie a zvyšovanie intenzity protiprávneho konania, úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku alebo zámernej diskreditácie osoby. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v dostatočnej miere preukázal ujmu, ktorá hrozila v dôsledku zásahu do jeho osobnostných práv v podobe rizika zneužitia jeho osobných údajov. Záverom odvolací súd dodal, že pri posudzovaní existencie nároku na peňažnú satisfakciu, a teda vzniku samotnej ujmy, sa priklonil k aplikačnej praxi odvolacieho súdu vo veciach založeným tým istým bezpečnostným incidentom.

2.4. K nesúhlasu žalovanej s rozhodnutím o trovách konania odvolací súd uviedol, že zásada úspechu v spore aplikujúci § 255 ods. 1 CSP je esenciálnym kritériom priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako je to v prejednávanej veci, sa skúma v rozsahu, či žalobcovi bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nie je možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku stranu sporu, najmä v konaniach o ochranu osobnosti pri náhrade nemajetkovej ujmy, kde si strana sporu odhadne výšku uplatňovaného nároku, ktorú v závislosti od vykonaného dokazovania posúdi súd. Na základe uvedeného sa podľa odvolacieho súdu považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, za úspech v spore. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná, teda nadväzujúca. K otázke náhrady trov konania v okruhu podobných vecí ako je táto odvolací súd poukázal aj na judikatúru najvyšších súdnych autorít, ako uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo veci sp. zn. II. ÚS 233/2022, pričom ústavný súd v uvedenej veci uviedol, že možno

konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukázal tiež na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu (II. ÚS 225/2020, I. ÚS 24/2021, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020). Argumentácia žalovanej, že výška uplatňovanej nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti býva tak, ako v tomto prípade nadhodnotená žalobcom, nemá potom podľa odvolacieho súdu vplyv na výšku uplatňovaných a priznaných trov konania, pretože žalobcovi súd priznáva plnú náhradu trov.

2.5. Následne interpretujúc ustanovenie § 257 CSP odvolací súd uviedol, že žalovaná ako zodpovedná osoba pri porušovaní pravidiel s manipuláciou osobných údajov porušila smernicu Európskej únie č. 95/46/ES, ktorej cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov. Základným zákonom, v ktorom je uvedená smernica premietnutá, je zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, kde sa na vysokej úrovni chráni právo a sloboda fyzickej osoby so zameraním na právo ochrany osobných údajov, pričom cieľom je zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu. Odvolací súd podčiarkol, že General Data Protection Regulation (v skratke GDPR) niektoré údaje považuje za citlivé; takými sú aj osobné údaje ako meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, ktoré údaje predstavujú osobitnú kategóriu osobných údajov, ktoré žalovaná sprístupnila nepovolánym osobám. Išlo o osobné údaje nielen u žalobcu, ale u ďalších osôb. Z uvedených východísk odvolací súd zosumarizoval, že niet preto dôvodu, aby žalovaná ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bola zvýhodnená oproti žalobcovi, ktorý sa bez svojho zavinenia dostal do situácie, kedy jeho osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovanej mohli byť zneužit. Doplnil, že aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania by v takom prípade nebola spravodlivá a nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobcu, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobcovi, ktorý ako fyzická osoba musel svoje práva chrániť súdnou cestou. Odvolací súd v ďalšom poukázal na to, že skutočnosť, že v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy konania právnomu zástupcovi žalobcov, je v tejto veci vo vzťahu k žalobcovi bez právneho významu. Každá jedna vec je individuálna, pričom žalobca sa rozhodol v tejto veci individuálne konať, podať žalobu a chrániť tak svoje práva vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobcu. Odvolací súd tak nezistil žiaden dôvod, ktorý by mal žalovanú zvýhodniť pri rozhodovaní o trovách konania, a aby v prospech žalovanej bolo dôvodné aplikovať právnu normu vyplývajúcu z uš § 257 CSP. Iný záver by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odradenia od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Podľa odvolacieho súdu je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Odvolací súd tak rozhodol o trovách odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 1, s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) rozsahom obsiahle (na 59 stranách) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Navrhla zrušiť rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátiť na ďalšie konanie. V podstatnom namietala, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, ďalej nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov v spojitosti s jej námietkami, že (i) vo veci konali a rozhodovali miestne nepríslušné sudy a v tomto ohľade bolo porušené (aj) jej právo na zákonného sudcu, (ii) žalovaná pohľadávka bola premlčaná (iii) nesprávne bolo rozhodnuté o trovách konania, keď bola zaviazaná k úhrade trov v plnom rozsahu, pričom žalobca mal úspech iba čiastočný a odvolací súd sa ani nevysporiadal s jej odvolacou námietkou o aplikácii § 257 CSP, (iv) odvolací súd zmenil svoj právny názor.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť resp. zamietnuť. Po opise skutkového stavu v širších súvislostiach uviedol, že v skutkovo a právne identických veciach začala žalovaná spočiatku podávať dovolania iba proti výroku o trovách konania, neskôr podala v 12 veciach dovolanie

aj proti výroku vo veci samej, avšak napriek tomu, že v základnom konaní namietala aj miestnu nepríslušnosť konajúceho súdu, tento argument ani v jednom z dvanástich dovolaní nepoužila. Ak by žalovaná svoj argument o porušení základného práva na zákonného sudcu myslela vážne, určite by podala dovolanie aj v prvej veci 43 žalobcov, v ktorej odvolací súd konštatoval danosť miestnej príslušnosti Okresného súdu vo Svidníku. Rovnako bola podľa žalobcu ťažko pochopiteľná skutočnosť, že v skutkovo a právne identických veciach sa žalovaná ani len neodvolala proti prvoinštančným rozsudkom, kde prvoinštančný súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110 eur, pričom argumentácia bola zo strany žalovanej rovnaká ako to prezentuje vo svojom dovolaní. Zo strany žalovanej preto podľa žalobcu ide o tendenčnú a účelovú argumentáciu. V súvislosti s namietanou miestnou príslušnosťou prvoinštančného súdu zdôraznil, že v skutkovo a právne identických veciach vychádzajúcich z toho istého bezpečnostného incidentu bola miestna príslušnosť bývalého Okresného súdu Svidník právoplatne konštatovaná všetkými odvolacími senátmi u približne 160 dotknutých osôb. K otázke premlčania poukázal žalobca na to, že protiprávne konanie, ktoré obsahovo tvorí bezpečnostný incident trvalo v období od 25. januára 2017 do 09. februára 2017. Z uvedeného je zrejmé, že bezpečnostný incident ako správny delikt je deliktom trvácim, čo žalovaná síce popiera, ale práve v tom je podstata pre správne vyhodnotenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby, ktorá začína momentom dokonania trvajúceho správneho deliktu, teda okamžikom odstránenia protiprávneho stavu. Bolo by podľa žalobcu v hrubom rozpore s princípom racionality v práve, ak by sa v danom prípade považoval za začiatok plynutia premlčacej doby deň 25. januára 2017, teda deň, kedy malo dôjsť k umiestneniu archívnej krabice s osobnými údajmi žalobcu a ďalších dotknutých osôb do nechránených priestorov skladu na papierový odpad alebo akýkoľvek iný deň pred dňom 09. februára 2017. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania žalobca uviedol, že z právnej doktríny, ale aj judikatúry vyplýva celkom jednoznačne, že v konaní o ochranu osobnosti je pre rozhodovanie o trovách konania rozhodujúce, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Aj keby súd nepriznal žiadnu nemajetkovú náhradu a iba konštatoval zásah do žalobcovho práva, prípadne vyslovil len povinnosť žalovanej sa žalobcovi ospravedlniť, aj v tom prípade by mal žalobca právo na plnú náhradu trov konania, preto je aj konštatovanie dovolateľky o nepomere medzi priznanou sumou peňažnej náhrady a výškou trov konania bez právneho významu a rovnako je bez právneho významu aj konštatovanie dovolateľky o nevyhnutnosti žalobcu niesť zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu. Argumentácia žalovanej o opakujúcich sa a obsahovo rovnakých právnych úkonoch by podľa žalobcu mohla byť uplatniteľná len v prípade samotnej žalovanej, pretože práve ona je stranou vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd v uznesení veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia z 29. septembra 2021 sp. zn. 1VObd/2/2021: „Rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania“.

10. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

12. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

13. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti).

15. Dovolací súd predovšetkým pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať

vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní v zásade nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, ani prieskumu nim vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má síce dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

16. Dovolací prieskum bol limitovaný posúdením prípadnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a nie aj možným nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 CSP), ktoré žalovaná v dovolaní explicitne nenamietala, hoci aj nesprávne právne posúdenie implicitne z obsahu dovolania mohlo vyplývať [§ 124 ods. 1 CSP (nesprávne posúdenie premlčania, či nesprávne posúdenie miestnej príslušnosti a z toho vyplývajúce dôsledky)]. Dovolanie by však vzhľadom na napadnutý výrok odvolacieho súdu (110 eur) ex lege nebolo prípustné (§ 422 CSP). Uvedené platí aj v prípade odvolacieho rozhodnutia o trovách konania, proti ktorému dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je rovnako ex lege prípustné [§ 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP]. Dovolací súd v neposlednom rade dodáva, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP.

17. Najvyšší súd predostiera, že i keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia, či nenáležité vysporiadanie sa s relevantnou argumentáciou odvolateľky je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom potvrdil do výšky priznaného nároku v sume 110 eur nárok v prospech žalobcu, pričom v medziach vymedzených dovolateľkou (posúdenie premlčania, miestnej príslušnosti a z toho vyplývajúce dôsledky, zmena právneho názoru a trov konania) právne konformným i dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo žalobcovi priznaný nárok nebol premlčaný, prečo vo veci konal miestne príslušný súd, možnosť zmeny právneho názoru odvolacieho súdu a prečo priznal žalobcovi trov konania v plnom rozsahu, resp. prečo nebol dôvod na uplatnenie ustanovenia § 257 CSP.

17.1. Pokiaľ žalovaná v konaní i v rámci odvolania namietala, že vo veci konal miestne nepríslušný súd a (iba) v tejto súvislosti bolo potom porušené jej právo na zákonného sudcu odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil, keď uviedol, že v danom prípade sa nepochybne jednalo o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení § 11 a § 13 OZ, v rámci ktorého sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú v zmysle eurokonformného výkladu možno subsumovať pod pojem škoda [napr. rozsudok Súdneho dvora z 24. októbra 2013 vo veci C-22/2012 (Hassová)]. Na základe uvedeného bol potom Okresný súd Bardejov miestne príslušným súdom v posudzovanej veci v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej bol na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že udalosť, ktorá zakladala nárok na náhradu škody, a teda jej súčasť ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode Okresného súdu Bardejov (resp. Svidník). Táto skutočnosť nebola v konaní sporná, preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti za správne. Najvyšší súd si je vedomý rôznorodej odbornej polemiky o tom, či nemajetkovú ujmu možno v širších súvislostiach subsumovať pod právny inštitút náhrady škody (v prospech pozri napr. R 8/2018, či III. ÚS 666/2016, pozn.), na čo v podanom dovolaní poukazovala aj žalovaná. Na strane druhej odvolacím súdom vyslovený názor,

podporený eurokonformným výkladom vyplývajúcim z vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora nemožno celkom zjavne považovať za svojvoľný, neudržateľný alebo prijatý v zrejmom omyle, teda za taký, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Inak povedané táto námietka žalovanej nemala dostatočnú intenzitu na vyslovenie porušenia práva na spravodlivý proces.

17.2. S otázkou premlčania sa odvolací súd vysporiadal v bode 96. napadnutého rozhodnutia a zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ plyní odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a to je deň 09. februára 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom. Túto skutkovú okolnosť je potrebné považovať za moment vzniku bezpečnostného incidentu. Nasledujúcim dňom 10. februára 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba a uplynula 10. februára 2020. Žaloba bola na súd doručená dňa 06. februára 2020, teda pred uplynutím premlčacej doby. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ nemohol plynúť odo dňa, kedy si tlačivá v sklade „všimol“ vedúci predajne Orange v Stropkove. Neoprávnené sprístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom „všimnutia si“ tlačív vo vreci uloženom na podlahe skladu svedkom W.. Aj z pohľadu konkretizácie časového momentu bola takáto výpoveď svedka neurčitá, keď uvedenú skutočnosť uvádza ako „naposledy som si všimol uložené tlačivá“, z ktorej však nemožno vyvodíť či po 25. januári 2017 sa predmetné tlačivá naďalej na podlahe skladu žalovanej nachádzali alebo nenachádzali. V prípade ak by moment opustenia tlačív zo skladu žalovanej mal predchádzať samotnému bezpečnostnému incidentu, podstatnou by mala byť skutočnosť, v ktorý prvý deň si bol svedok istý, že tlačivá vo vreci už neboli uložené na podlahe skladu žalovanej, nie kedy ich tam naposledy videl. Podľa názoru najvyššieho súdu ani túto časť odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku v otázke premlčania nemožno považovať za nepreskúmateľnú, resp. nedostatočne odôvodnenú, pretože odvolací súd riadne vysvetlil spôsob, ako určil začiatok a koniec plynutia premlčacej doby v konkrétnostiach súdnej veci.

17.3. Žalovaná nakoniec namietala vady rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, ktorým bola zaviazaná na trovy v plnom rozsahu, pričom odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal aj s jej argumentáciou o potrebe uplatnenia moderačného opatrenia podľa § 257 CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa aj v časti trov konania náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Výrok o nároku na náhradu trov konania odvolací súd zdôvodnil v bodoch 15. až 17. svojho rozsudku najskôr poukázaním na skutočnosť, že v danom prípade ide o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, ktoré boli prejednávané na prvoinštančnom súde. Otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola už predmetom prieskumu (aj) ústavného súdu, ktorý konštatoval, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (II. ÚS 233/2022). Podobne v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020 (zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č.31/2020) konštatoval, že „[v] týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020. Z rovnakých záverov vychádzal aj odvolací súd, ktorý uviedol, že samotná okolnosť v akej výške v konečnom dôsledku náhrada nemajetkovej ujmy bude priznaná, nie je právne významná z pohľadu nárokov na náhradu trov konania. Rozhodujúcou okolnosťou bolo to, že žalobca mal vo veci úspech, nakoľko zásah do jeho osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jej osobnými údajmi bol zistený a preto má nárok na plnú náhradu trov konania. Nebolo preto možné prisvedčiť žalovanej, že žalobcovi ako plne úspešnej strane, čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy. V ďalšom odvolací súd v reakcii na ďalšiu námietku žalovanej interpretoval ustanovenie § 257 CSP a uviedol, že žalovaná ako zodpovedná osoba pri porušovaní pravidiel s manipuláciou osobných údajov porušila smernicu

Európskej únie č. 95/46/ES, ktorej cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov. Základným zákonom, v ktorom je uvedená smernica premietnutá, je zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, kde sa na vysokej úrovni chráni právo a sloboda fyzickej osoby so zameraním na právo ochrany osobných údajov, pričom cieľom je zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu. Odvolací súd podčiarkol, že General Data Protection Regulation (v skratke GDPR) niektoré údaje považuje za citlivé; takými sú aj osobné údaje ako meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, ktoré údaje predstavujú osobitnú kategóriu osobných údajov, ktoré žalovaná sprístupnila nepovolánym osobám. Išlo o osobné údaje nielen u žalobcu, ale u ďalších osôb. Z uvedených východísk odvolací súd zosumarizoval, že niet preto dôvodu, aby žalovaná ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bola zvýhodnená oproti žalobcovi, ktorý sa bez svojho zavinenia dostal do situácie, kedy jeho osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovanej mohli byť zneužit. Doplnil, že aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania by v takom prípade nebola spravodlivá a nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobcu, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobcovi, ktorý ako fyzická osoba musel svoje práva chrániť súdnou cestou. Odvolací súd v ďalšom poukázal na to, že skutočnosť, že v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy konania právnenému zástupcovi žalobcov, je v tejto veci vo vzťahu k žalobcovi bez právneho významu. Každá jedna vec je individuálna, pričom žalobca sa rozhodol v tejto veci individuálne konať, podať žalobu a chrániť tak svoje práva vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobcu. Odvolací súd tak nezistil žiaden dôvod, ktorý by mal žalovanú zvýhodniť pri rozhodovaní o trovách konania, a aby v prospech žalovanej bolo dôvodné aplikovať právnu normu vyplývajúcu z uš 257 CSP. Iný záver by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odradenia od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Podľa odvolacieho súdu je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Podľa názoru dovolacieho súdu ak aj odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky, táto skutočnosť nezakladala vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd ako aj súd prvej inštancie jednoznačne vysvetlili kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi proti žalovanej v celom rozsahu, ako aj dôvody, pre ktoré nebolo možné postupovať podľa § 257 CSP. Dovolací súd konštatuje, že výrok rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) je úplný, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP. V neposlednom rade dovolací súd pripomína, že pokiaľ dovolateľka v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietala, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, tak nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (judikát R 24/2017).

18. Dovolací súd záverom považuje za vhodné zopakovať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

19. K tvrdenej arbitrárnosti na okraj ešte dovolací súd poznamenáva, že ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. III. ÚS 44/2022) uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení

právných predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. V kontexte uvedeného dovolací súd k uplatnenej námietke dodáva, že ju nepovažoval za opodstatnenú. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v podstatnom rozsahu dostatočne odôvodnené, lebo z jeho obsahu vyplývajú relevantné dôvody, na ktoré odvolací súd prihliadal, preto ho nemožno považovať za arbitrárne. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

20. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.